

AsIPA A6

ความแตกต่างระหว่าง

การแบ่งปันพระวาจาและการศึกษาพระคัมภีร์

บทนำ

การแบ่งปันพระวาจาได้กลายเป็นวิธีการสำคัญสำหรับการฟื้นฟูชีวิตจิตของพระศาสนจักรท้องถิ่นในหลายประเทศ

แต่ทว่าการแบ่งปันพระวาจาเป็นอะไรที่แตกต่างจากการศึกษาพระคัมภีร์โดยสิ้นเชิง ความแตกต่างนี้เป็นเสมือนกับ “การพูดถึง” บุคคลบางคน (การศึกษาพระคัมภีร์) และ “การพบกับบุคคล” ซึ่งเป็นการพบปะที่อบอุ่น (การแบ่งปันพระวาจา)

ฉะนั้น ถ้าเราปรารถนาจะเริ่มกลุ่มพระคัมภีร์ ก่อนอื่นเราควรเข้าใจข้อแตกต่างทางเทววิทยา ระหว่างการศึกษาพระคัมภีร์และการแบ่งปันพระวาจา ทั้งสองอย่างมีความสำคัญ แต่ถ้าเราพยายามจะทำการศึกษาพระคัมภีร์และการแบ่งปันพระวาจาในการประชุมเดียวกัน เราก็ทำลายทั้งคู่

- มีการเคารพหนังสือพระวรสารด้วยก่ายานและเทียนที่จุดอยู่ข้างๆ
- ทุกคนยืนขึ้นต้อนรับพระคริสตเจ้า โดยถวายเกียรติแด่พระวรสารและขับร้องอัลเลลูยา อันเป็นเพลงสมโภชปัสกา
- ชุมชนคริสตชนแสดงความชื่นชมยินดีต่อองค์พระคริสตเจ้าตอนจบบทพระวรสารว่า “ขอพระคริสตเจ้าทรงพระเจริญเทอญ”

4. ถ้าปราศจากชุมชนวัดซึ่งประกาศและยอมรับองค์พระคริสตเจ้าผู้กลับคืนพระชนมชีพ ก็จะมีการแบ่งปันพระวาจาไม่ได้ เราคงจำขั้นที่ชาวเอธิโอเปียซึ่งได้บอกฟิลิปว่า “ข้าพเจ้าจะเข้าใจ (บทอ่านพระคัมภีร์นี้) ได้อย่างไร ถ้าไม่มีใครอธิบาย” (กจ 8: 31) ฟิลิปไม่ได้ตอบแบบวิชาการ ในการศึกษาพระคัมภีร์ (เช่น อิชยาห์ที่สอง, Sitz im Leben, บริบท ฯลฯ) แต่จากข้อความนี้เขาแบ่งปัน “ข่าวดีเรื่องพระเยซูเจ้า” (กจ 8: 35) ความเชื่อที่เป็นชีวิตในองค์พระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ ทำให้ชุมชนศิษย์พระคริสตเจ้ามีชีวิตชีวา ซึ่งเป็นพื้นฐาน “การอธิบาย” ต่อบทพระคัมภีร์
5. ในการแบ่งปันพระวาจานั้น พระวาจาของพระเจ้าถือเป็นดัง “การประทับอยู่ขององค์พระคริสตเจ้าผู้กลับคืนพระชนมชีพ เสมือน “เครื่องหมายเทียบศีลศักดิ์สิทธิ์” (FABC V ข้อ 8.1.1.1)

บทเสริม

- ผู้เข้าร่วมกลุ่มแบ่งปันพระวาจาชุมนุมกันเพราะเขาต้องการนั่งอยู่กับองค์พระคริสตเจ้าและฟังพระองค์ ดังเช่นมารีย์แห่งเบธานีได้กระทำ (ลก.10:38-42)
- นี่คือเหตุผลที่สมาชิกกลุ่มแบ่งปันพระวาจา จึงไม่เริ่มต้นการประชุมด้วยบทภาวนาทั่วไปเท่านั้น แต่ “เชิญเสด็จองค์พระคริสตเจ้าและต้อนรับพระองค์” ในลักษณะที่เป็นส่วนตัว (ขั้นตอนที่ 1)
- เบื้องหลังถ้อยคำมากมายจากพระคัมภีร์นั้น เขาค้นพบพระวจนาตถ์องค์พระเยซูเจ้าเอง ข้อความจากพระคัมภีร์กลายเป็น “เครื่องหมายเทียบศีลศักดิ์สิทธิ์” แห่งการประทับอยู่ของพระคริสตเจ้า ผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพสำหรับเรา อาศัยการประกาศข้อความพระคัมภีร์ในกลุ่ม ข้อความนั้นกลายเป็นสภาพที่เกิดขึ้นจริง ดังเช่นในศาลาธรรมที่นาซาเร็ท ที่ว่า “ข้อความจากพระคัมภีร์ที่ท่านได้ยินกับหูอยู่นี้เป็นความจริงแล้ว” (ลก.4:21)
- ข้อความพระคัมภีร์มิได้ถือเป็นข้อมูลที่น่าสนใจเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ในอดีต แต่กลับกลายเป็นประตูซึ่งเปิดให้เราเข้าไปสู่สภาพที่แท้จริงของสิ่งที่กำลังประกาศวันนี้ ช่วยเราให้เข้าถึงและสัมผัสด้วยชีวิตกับผู้ที่พระคัมภีร์กล่าวถึง
- ด้วยเหตุผลนี้ที่ทำให้เราอ่านข้อความจากพระคัมภีร์ในขั้นตอนที่ 2 หลายครั้ง ทั้งจากฉบับที่แปลภาษาต่างกันด้วย
- จุดประสงค์ของเราในการแบ่งปันพระวาจาก็เพื่อที่จะอยู่กับองค์พระคริสตเจ้า ผู้ทรงประทับอยู่กับเราให้นานที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เพียง “อยู่ที่นั่น” โดยไม่วกแวกพิจารณาหาเหตุผล ฉะนั้นในขั้นตอนที่ 3 เราจึงกล่าวซ้ำสั้นๆ หรือถ้อยคำๆ เดียว และรักษาจังหวะระหว่างการกล่าวซ้ำถ้อยคำ ถ้าดำเนินการขั้นตอนนี้อย่างดี ก็เปิดโอกาสให้เข้าสู่บรรยากาศ “การเพ่งพินิจภาวนา”

บทเสริม

- การศึกษาพระคัมภีร์พยายามที่จะค้นหาสิ่งที่ผู้ประพันธ์หนังสือพระคัมภีร์ต้องการจะบอกกับคนยุคนี้ในอดีต
  - การศึกษาพระคัมภีร์ต้องการที่จะรู้ว่าคนยุคนี้ในอดีต เข้าใจสารนั้นอย่างไร
  - การศึกษาพระคัมภีร์ต้องการจะรู้ถึงปัญหาชีวิตของคนในสมัยนั้น และปฏิกิริยาของเขาต่อสารของพระเจ้าในสมัยนั้น
  - การศึกษาพระคัมภีร์ต้องการค้นหาความหมายของภาษาและขนบธรรมเนียมประเพณีของคนในยุคนี้
  - เงื่อนไขสำคัญที่จำเป็นที่สุดประการแรกสำหรับการศึกษาพระคัมภีร์ที่ดี และได้ผลเต็มที่ คือการเตรียมอย่างรอบคอบโดยอาศัยคำอธิบาย คู่มือ หรือขอความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านพระคัมภีร์ ถ้าไม่มีการเตรียมเช่นนี้ การศึกษาพระคัมภีร์อาจกลายเป็นการแลกเปลี่ยนความไม่รู้เรื่องก็ได้
- กล่าวได้อีกนัยหนึ่ง คือ**
- ในการศึกษาพระคัมภีร์นั้นผู้เข้าร่วม “อภิปราย” ความหมายดั้งเดิม ความเข้าใจดั้งเดิมที่เกี่ยวกับสาร ภาษาดั้งเดิมและขนบธรรมเนียมของยุคสมัยนั้นในอดีต
  - เหตุการณ์ในพระคัมภีร์ถูก “อภิปราย” ซึ่งตามศัพท์หมายความว่า เหตุการณ์เหล่านั้น “ถูกตัดทอนออกเป็นส่วนๆ” ผู้เข้าร่วมอภิปรายพูดถึงผู้คน ข่าวสารและเหตุการณ์ของยุคสมัยนั้นในอดีต
  - ลักษณะสำคัญ หรือเครื่องหมายที่บ่งบอกว่าเป็นการศึกษาพระคัมภีร์ทางด้านวิชาการ คือคำถามที่ว่า “เกิดอะไรขึ้นในยุคสมัยนั้น?”
  - การศึกษาพระคัมภีร์ยังพยายามที่จะอธิบายว่า ในประวัติศาสตร์พระศาสนจักร ชุมชนคริสตชนในอดีตมีความเข้าใจเนื้อหาของบทอ่านบางบทอย่างไร และแต่ละบุคคลได้เจริญชีวิตด้วยสารนั้นอย่างไร
  - เป็นที่แน่นอนว่า ผู้ตีความพระคัมภีร์สมัยใหม่ต้องการเปิดเผยความเข้าใจพระคัมภีร์แก่เราในปัจจุบัน แต่คำอธิบายของเขายังคงเป็นทฤษฎีแทนที่จะเป็นความประทับใจ และเป็นไปตามหลักเหตุผลที่ค้นพบได้สำหรับชีวิตประจำวันของเรา

ก. การศึกษาพระคัมภีร์

การศึกษาพระคัมภีร์ตามหลักวิชาการ สอนกันในสถาบันทาง
เทววิทยาและนำมาใช้ในกลุ่มพระคัมภีร์หลายกลุ่ม

รวมกลุ่ม 2-3 คน

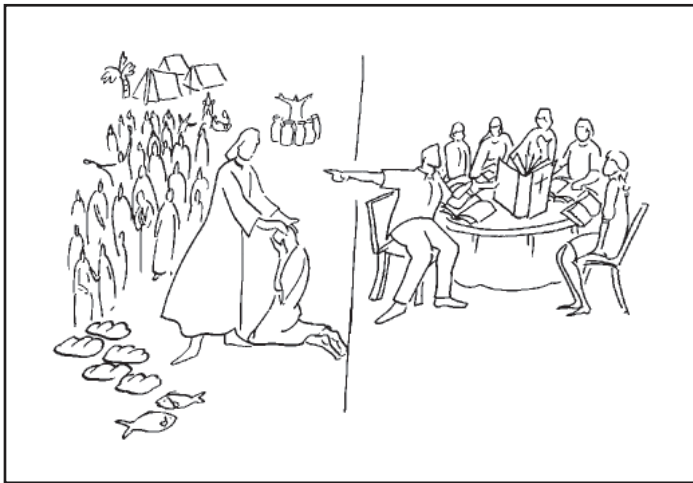
ดูภาพวาดกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์

อภิปรายประเด็นจากคำถาม

หลังจากอภิปราย 3 นาที กลับมารายงานในกลุ่มใหญ่

คำถาม

- วัตถุประสงค์ของการศึกษาพระคัมภีร์คืออะไร?
- ท่านคิดว่าเงื่อนไขสำคัญที่จำเป็นที่สุดประการแรกที่ทำให้การอภิปราย
ของกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ เป็นไปด้วยดีและได้ผลเต็มที่ คืออะไร?

ซึ่งเราอาจสัมผัสได้ถึงการประทับอยู่ของพระเจ้า โดยไม่ต้องใช้ถ้อยคำ
มากมาย

- ในขั้นตอนที่ 4 เราชื่นชมการประทับอยู่ขององค์พระคริสตเจ้าอย่าง
เรียบง่าย ต่อไป
- ในขั้นตอนที่ 5 เราแบ่งปันถ้อยคำๆ เดียว หรือวลีสั้นๆ ซึ่งสะกิดใจเรา
เป็นการส่วนตัว การอภิปรายทางด้านเทววิทยาในขั้นตอนนี้จะทำลาย
บรรยากาศล้ำค่าของการภาวนา ฉะนั้นการอภิปรายจึงควรออกไปทำใน
เวลาอื่น

ค. บทสรุปทางเทววิทยา

1. การแบ่งปันพระวาจาในความหมายแท้จริงตามเค้าโครงที่วางไว้ข้างต้น
มีเหตุผลทางด้านเทววิทยาในความเชื่อของเราที่ว่า พระเยซูเจ้าได้ทรง
กลับคืนพระชนมชีพและยังทรงประทับอยู่กับเรา “ที่ใดมีสองหรือสามคน
ชุมนุมกันในนามของเรา เราอยู่ที่นั่นในหมู่พวกเขา” (มธ 18: 20)
2. องค์พระคริสตเจ้าประทับอยู่อย่างแท้จริงในการแบ่งปันพระวาจา
เช่นเดียวกับในพิธีบูชาขอบพระคุณ (แม้รูปแบบที่ปรากฏจะต่างกัน)
“พระศาสนจักรแสดงความเคารพต่อพระคัมภีร์เสมอมา เช่นเดียวกับ
ที่แสดงความเคารพต่อพระกายขององค์พระคริสตเจ้า...” (สังฆธรรมนูญ
เรื่องการเผยความจริงของพระเจ้า DV 21)
3. ความเข้าใจทางด้านเทววิทยาเกี่ยวกับการแบ่งปันพระวาจาเป็นแบบเดียวกับ
ภาควจนพิธีกรรมของพิธีบูชาขอบพระคุณ ระหว่างภาควจนพิธีกรรม
เราถูกเตือนให้ระลึกถึงการประทับอยู่อย่างแท้จริงขององค์พระคริสตเจ้าโดย

ความเข้าใจเกี่ยวกับการศึกษาพระคัมภีร์ของเรานั้นไม่ใช่การดูแคลนหรือลดคุณค่าของการศึกษาพระคัมภีร์ทางวิชาการ อย่างไรก็ตามควรให้ความสำคัญตามความเป็นจริง เราต้องการศึกษาพระคัมภีร์

1. เพื่อสนับสนุนคำสอนที่เป็นข้อความเชื่อ
2. เพื่อใช้เป็นข้อกำหนดบางประการทางด้านจริยธรรม ซึ่งสมาชิกของพระศาสนจักรทุกคนต้องยอมรับ
3. เพื่อเข้าใจสารของพระคริสตเจ้าในบริบททางด้านประวัติศาสตร์

การศึกษาพระคัมภีร์นั้น เกี่ยวข้องกับอดีต เป็นการ “พูดถึง” พระเยซูเจ้า ซึ่งมีชีวิตอยู่ในยุคสมัยนั้น

แต่การแบ่งปันพระวาจาเกี่ยวข้องกับองค์พระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพในยุคปัจจุบันนี้ มีชีวิตและประทับอยู่ท่ามกลางเรา วัตถุประสงค์ของการแบ่งปันพระวาจานั้นไม่เพียงแต่ “เข้าใจ” สารของพระคริสตเจ้าเท่านั้นแต่ยังเป็นการ “พบปะ” พระองค์ในฐานะบุคคลที่น่ารัก

แน่นอน นี่ไม่ได้หมายความว่าการศึกษาพระคัมภีร์ ไม่อาจนำไปสู่การพบปะส่วนตัวกับองค์พระคริสตเจ้าได้

ข. การแบ่งปันพระวาจา

การแบ่งปันพระวาจา มีวิธีการทางเทววิทยาที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เมื่อเทียบกับการศึกษาพระคัมภีร์

อภิปรายในกลุ่มใหญ่

คำถาม

- *เมื่อเรามองดูภาพวาดข้างล่างนี้ เราคิดถึงอะไร?*
- *มีอะไรที่แตกต่างกันบ้างระหว่างภาพนี้และภาพวาดในหน้า 2 ?*

ถ้าท่านคุ้นเคยกับการแบ่งปันพระวาจา 7 ขั้นตอน ให้ถามตนเองว่า

- *ทำไมวิธีการแบ่งปันพระวาจา 7 ขั้นตอน จึงเป็น “การแบ่งปัน” และไม่ใช่ “การศึกษา”?*

